

3. Ει εἰς ε. Ὀνερον (ὄνειρος)· τὸ οὐδέτερον ὄνειρον καὶ παρ' ἀρχαίοις (Ὀδ. 4,481. Αἰσχ. Χοηφ. 541. 550. Σοφ. Ἡλ. 1390. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 517. 528. Ἡρόδ. 7, 14. Ἀνθολ. 9, 243, 3.); τὸ ἡμέτερον ὄνειρον καὶ ὄναιρον γράφειεν ἄν τις κατὰ τὸ Κρητικὸν ἄναιρον (ιδεὲ γ'.) 1, ὡς ὄναιον τὸ κύπαιρος· διάφορον δὲ τὸ μεσόγαιον, ἔγγαιος ἐκ ρίζ. γα. ιδεὲ C. St. 4. σ. 301 καὶ Γρηγ. Κορίνθ. de dial. σ. 251. Μαερεύω (μαγειρεύω) ιδεὲ κ'.) Γ. ιδεὲ πλείον (πλείον) ιδεὲ λά.) σημ. γ'. ὑποσ. (10).

ή.) Πρόσθεσις φωνηέντων.

α. ιδεὲ α.) 4.

ε. Ἐλέπω (βλέπω), ἐσύ, ἐσέν, ἐσᾶς (σύ, σέ, ὑμᾶς), ἐφτωχός (πτωχός) ἔχτησκοῦμαι (κτῶμαι), ἐφτάνω (φθάνω), ἐτότες καὶ ὀτότες καὶ ὀτότε (τότε), ἐβδέλλα (βδέλλα), ἐγνωρίζω ἐγνώριμος (γνωρίζω=γιγνώσκω, γνώριμος), ἐδρύδ' καὶ δρύδ' (δρῦς).—Ἡ προσθήκη τοῦ εὐρηται καὶ ἐν πλείσταις λέξεσι τῆς τε Βυζαντιακῆς καὶ τῆς δημῶδους γλώσσης· οὕτως ἐθεραπεύσης (Ἀλεξ. Κομν. ποίημ. παραιν. στ. 502 Carm. gr. Wagner). ἐβλέπεις (αὐτ. στ. 469), ἐσβύση (Ἐμμαν. Γεωργιλλ. τὸ θανατ. τ. Πρόδ. στ. 489), ἐβυθίζει (Μανόλ. Σκλάβ. « ἡ συμφορὰ τῆς Κρήτης κτλ. στ. 42), ἐσμίγομαι (Mullach Δημ. Ζῆν. στ. 78)· τοῦτο καὶ παρὰ Γιωργιλλᾶ «καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται» (Κορ. Ἀτ. τ. 2. σ. 309). Τῆς προσθήκης ταύτης τοῦ ε ἐκ βαρβαρώσεως τῆς γλώσσης καὶ ἀλογιστίας τὸ πλεῖστον γενομένης, εἰ καὶ εὐρηται καὶ παρ' ἀρχαίοις παραδείγματά τινα, τὰς αἰτίας ἐξεθέμεθα ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ. Προστίθεμεν τούτοις καὶ τὰ Κύπρια ἐγλέπω (βλέπω), ἐγρουνίζω (ἐν τοῖς ἡμετέροις χωρίοις ἐγρωνίζω)=γνωρίζω. ἐβουβόνω (βουβόνω), ἐπιάνω (πιάνω), Κύπρ. Σακελλ. λγ'. Ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων τὸ ἐχθές (χθές), ἐρυθρός (ρίζ. ρυθ. Λατιν. ruber, Γερμαν. roth). ἐλαφρός (ρίζ. λαφ, Λατ. levis Γερμ. leicht). ἐθέλω καὶ θέλω ἐμὲ καὶ με, Λατ. mē, Γερμ. mich.

εἰσικιά, ἐν τῇ δημῶδει ἰσικίος· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ἀλιμέγω (ἀλμέγω ἀντὶ ἀμέλγω)· περὶ τοῦ διαπάνα, ἐλεημοσύνια, ἀνάγκια, πλείον γενήσεται λόγος ἐν λά.) 1 σημ., γ'. ὑποσ. (10).

Πολλὴν δ' αὐτοῦ ποιοῦνται χρῆσιν: οἱ Τοῦρκοι: ἐν τοῖς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένοις πόλεων ὀνόμασιν. οὕτως Ἰσμύρ (Σμύρνη), Ἰσμίτ' (Σμίτη, ἢ Νικομήδεια), Ἰσκιουτάρ' (Σκούταρι, ἢ Χρυσόπολις,) Ἰσκουρζά (Διο)σκουριάς), Ἰσκάμπ (Σκάμπαι, πόλις τῆς ἄνω Ἀλβανίας, Ἐριδανός), Ἰσνίχ (Νίκαια), Ἰμπουράρ (χωρίον τῆς Παφλαγονίας (Κι)βυρα), Ἰστιμπ (πόλις τῆς Παιονίας, Στοβοί), Ἰφράτ (Εὐ)φράτης).

ο. ὁσήμερον (σήμερον), ὀχτές (χθές): τούτοις προσκεκόλληται τὸ ο τοῦ τέλους τῆς ἡγουμένης λέξεως «ὡς ΤΟ ΧΤΕΣ» (τ' ὀχτές) «ὡς ΤΟ ΣΗΜΕΡΟΝ» (τ' ὁσήμερον): ὡσπερ ἐν τῷ ἡγῆ, ὁ νῶμος κτλ.. περὶ ὧν ἰδὲ ἐν λζ'. ἐν τῇ προθέσῃ ἀντί, ἀντίς· ὀδόντ', ἐν τῇ δημῶδει δόντι: παρ' ἀρχαίοις δὲ Ὀβριάρεως (Βριάρεως), ὀκρυόεις. (κρυόεις, κρύος): ὀκέλλειν (κέλλειν), ὀδύρομαι (δύρομαι) ὀδοῦς (λατιν. dens, Γερμ. Zahn. ἰδὲ καὶ Durt. Grundz, σ. 244): ὀμόργνυμι (μόργνυμι), ὀνυξ ἐκ τοῦ νύσσειν, παρ' ἡμῖν νύχ', ἐν τῇ δημῶδει νύχι, ἃ ὡσπερ καὶ τὸ δημῶδες δόντι παραφθαρέντα καὶ ἀποβαλόντα τὸ ἀρχτικὸν φωνῆεν προσήγγισαν τῇ ἀρχαιοτάτῃ μορφῇ· ὀδάξ (δάκνω). ἴδε Kühn. Gr. § 44. Krüg. Spr. 2 Th. I H 7, 2, 1—4. Matth. Gr. § 11, 1.

θ'.) 1. Ἀποκοπή.

Ἡ ἀποκοπή, ἢτοι ἀποβολὴ τῶν τελικῶν φωνηέντων πρὸ τῶν συμφώνων, ἧς πολλὴ ἐστὶν ἡ χρῆσις ἐν ταῖς διαλέκτοις ἐπὶ τῶν προθέσεων ἀνά, κατὰ, ἀπό, ὑπό, ποτὶ, ἀμφί (περὶ παρὰ Λεσβίοις) καὶ τοῦ μορίου ἄρα (ἰδὲ Kühn. gr. § 42, 2, 3, 4, 5), παρ' ἡμῖν εὔρηται ἐν τῇ περί, πορπατῶ, ἐν τῇ δημ. περπατῶ, ἀποργελῶ (περιγελῶ) ἰδ. ἀ.) 4 καὶ β'.) 3, τῇ ἀπό, ἀφκά' (ἀπό—κάτω), ἐν τῷ τῆς δημῶδους ἀπ' καὶ τῷ παρ' ἡμῖν ἀπ' καὶ ἄς· τῆς κατὰ ἐν ἐνὶ μέμνημαι παραδείγματι τζαμμῶνω (ἐκ τοῦ καμμύω, καταμύω): τῆς δὲ μετὰ ἐν ἀρχῇ πρὸ φωνήεντος ἐξεθλίβη τὸ α καὶ οὕτως ἀπαντᾷ παρ' ἡμῖν ὁ τύπος μετ', φωνήεντος ἐπομένου (μετ' ἐμέν), ἐν δὲ τῇ δημῶδει αὐτὸ μὲ (πρὸ φωνήεντος μ'), ἀποβληθέντος καὶ τοῦ τ, ὃ παρ' ἡμῖν μόνον πρὸ συμφώνου γίνεται. Συχνοτάτη δ' ἄλλως ἐστὶν ἡ ἀποκοπή ἐν ταῖς καταλήξεσιν, ὡς

ἐφεξῆς ἐν ταῖς τῶν ὀνομάτων κλίσεσιν ὀψόμεθα. Περὶ τοῦ ἄρα, αἰεὶ παρ' ἡμῖν ἄρ, ἰδὲ λή.) 2.).

2. Συγκοπή.

Ἡ συγκοπή, ἥτοι ἡ ἀποβολὴ φωνηέντων ἐκ τοῦ μέσου τῶν λέξεων, πολυειδῆς ἐστὶ παρ' ἡμῖν. Ἐνταῦθα παραθήσομαι παραδείγματα τινά, ἐφεξῆς δὲ πλεῖστα τοιαῦτα εὐρήσομεν· συνέλκον (συνήλικον), Παρασκευῆ (Παρ(α)σκευῆ) ἐν Τριπόλει, ἐν Κρήτῃ δὲ Παρασκῆ⁽¹⁾ (Ἰ. Ἀσμ. Κρητ. σελ. 60 στ. 9), ἄγρος καὶ ἀγριος, ἐν δὲ συνθέσει καὶ παραγωγῇ αἰεὶ ἄγρ (ἀγραΐιδον, ἀγρόσυκον, ἀγροστάφυλον, ἀγρεύω), ζμάρ' (ζ(υ)μάρ' = ζύμη), ζμόνω (ζ(υ)μόνω = ζυμῶ), ὑστρυνός, ὑστερ(ι)νός, μεσημερνός (μεσημερ(ι)νός = μεσημβρινός, καθημερνά (καθημερ(ι)νά) = καθ' ἡμέραν (ἐπίθετον καὶ ἐπίρρημα)· καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ (ἐκδ. 1876, σ. 62 στ. 1) «καθημερνὸ θέλω τήνε διατάσσει»· τὸ καθημερινός ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τῶν ἀρχαίων (Πλουτάρχ. Λουκ. Ἀνθολ. πρβλ. Lob. Phryg. σ. 53). φαθιν (ψίαθος), μέλτα, πληθυντικός τοῦ μέλι (μέλ(ι)τα), γάλτα, πληθ. τοῦ γάλα (γάλ(α)τα, ἀντὶ γάλακτα. Ὁ τύπος γάλατος, γάλατι ἀπαντᾷ καὶ παρ' ἀρχαίοις, παρὰ Γραμματικοῖς, παρὰ Φερεκράτει παρ' Ἀθηναίῳ 6, σ. 269 Α γάλατι ἐκ διορθώσεως Dindorf, καὶ ὡς ἀκλιτον Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 961,51. ἰδὲ Passow λεξ. ἐν λ. γάλα)· ἐμσός, ἐμσέσσα, ἐμσόν (ἡμισυς, ἡμίσεια, ἡμισυ) ἐκ τύπου ἡμισός, ἐν τῇ δημῳδαί μισός· ὀχτεζνός = χθεσινός (ὀχτεσ(ι)νός)· γέλτα, πληθ. τοῦ ὄ και τὸ γέλως (γέλ(ω)τα)· ἄφς (ἄφ(ε)ς, τοῦτο μᾶλλον ἀκρωτηριασθὲν ἐγένετο ἄς καὶ κεῖται παρ' ἡμῖν τε καὶ ἐν τῇ δημῳδαί ἐπὶ παρακελεύσεως, ἄς τρώγωμε, ἄς ἔρχονται (ἐσθίωμεν, ἐρχέσθων)· οὕτω καὶ ἐν τῇ καινῇ Διαθήκῃ τὸ ἄφες «ἄφες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἡλίας σώσων αὐτόν» (Ματθ. 27,49)· ἰδὲ καὶ Κορ. Ἀτ. τ. Α'. σ. 98, ᾧ πιθανὴ δοκεῖ καὶ ἡ ἐκ τοῦ ὡς παραφθορὰ αὐτοῦ· οὐκ ὀρθῶς, ἔμοιγε δοκεῖν· ὁ τύπος ἄφς εὔρηται καὶ ἐν ποιήματι τῆς 15 καὶ 16 ἑκατονταετ. οὕτως ἐν Ἐρωτοκρ. σ. 199· «ἄφς

(1) Καὶ ἐν Μάνῃ ἡ Παρασκευῆ—Παρασκῆ λέγεται· ὡς ἐν τῷ μυρολογίῳ ε^οε, Διγορίτσα Παρασκῆ, Κόρη μ', ἂν πᾶς ε' τὴν κάτου γῆ»... σημ. Ι. Γ. Θ.

τονε τὸν Ῥωτόκριτον καὶ πιάσε τὴν βουλήν μου»· ὁ οὐκ ὀρθῶς διορθοῖ γράφων ἄφες τον ὁ Πολυχρόνιος Φιλιππίδης.

Ἄκλουθῶ (ἀκ(ο)λουθῶ). καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ «τὸ δεύτερο ἀκλουθᾶ του» (ἐκδ. 1876, σ. 56, στ. 29) καὶ ἐν τινι δημῳδαί ἄσματι «τὰ δύο μου ἀδέρφια μ' ἀκλουθοῦν» Kind Anth. neugr. Vlsl. σ. 1174. στ. 8) σκοῦμαι (σ(η)κοῦμαι, ἐγείρομαι· εὔρηται τοῦτο καὶ ἐν τῷ τοῦ Kind. Anth neugr. Vlsl. σ. 156 στ. 8) καὶ ποῦ τὸν σκώση ἀπὸ σᾶς» καὶ ἐν στ. 11 «μὲ τὸνα χέρι τὸσκώσε» καὶ ἐν σ. 166. στ. 7. «τί τώρα σκώθη» ἔγχα (ἐν(ε)κα), ἰδ. λς'. ἐν λέξ. φέρω, ἔξα (ἐκουσα ἐν τοῖς χωρίοις) ἄδρ. τοῦ ἀκούω, ἐποῖκα (ἐποί(η)κα ἀντὶ ἐποίησα), ἐκάθσα (ἐκάθ(ι)σα)· πρόφερε ἐκάτσα· ἐκαμάτσα (ἐκαμάτ(ι)σα) = παρέσχον ἐργασίαν· ἐπότσα (ἐπότ(ι)σα)· ἐφευγάτσα (ἐφευγάτ(ι)σα), = δρασμὸν ἐμηχανησάμην τινί· ἐφάσα (ἐφά(γ)(ι)σα), ἐνθα ἐξεκρούσθη καὶ τὸ γ, ἰδὲ κ'.) Γ. = ἐσίτιστα· ἐσάψα (ἐσάπ(ι)σα), ἀβούτς (ἀβούτ(ω)ς = οὔτως ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ ιθ'.), ἀγραϊῖδον (ἀγρ(ι)αί(γ)ῖδον) (ἰδὲ κ'.) Γ.) = ἀγρία αἶξ, παρὰ μεταγενεστέροις αἶγαγρος· κορφὴ (κορ)υφή), καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ «εἰς τὴν κορφὴν» (σ. 57, στ. 2) καὶ ἐν τῇ δημῳδαί κορφὴ, κορφοβλάσταρον (ἀκρέμων), κορφοβοῦνι ἄκρα, ζυγός), κορφολογῶ (ἀκρίζω). — Κουρφεύκουμαι (ἐκ τοῦ κορυφή, κορυφεύομαι) = ἀλαζονεύομαι, καυχῆτιῶ, ἰδὲ γ'.) 3. σκορπός (σκορπίος), Ἄρμέγκον (Ἄρμέν(ι)κον, ἀντὶ Ἀρμενικόν)· οὔτω καὶ Τριπολίτκον, Σουρμενίτκον, χωρέτκον (χωρέτ(ι)κον, ἐκ τοῦ χωρέτες ἀντὶ χωρίτης) κτλ. σχαριάτκα, διπλῆ συγκοπή (σ(υγ)χαριάτ(ι)κα) = μῆνυτρα, τὰ ἐν τῇ δημῳδαί λεγόμενα συγχαρίκια, ἀ καὶ ἐν τῇ Β'. ἑκατονταετηρίδι ἐλέγετο «τὰ συγχαρίκια, Δέσποτα» (Πτωχοπρ. βιβλ. Β'. στ. 599 Ἀτ. Κορ. τ. 1. σ. 322)· σχαριάζω (σ(υγ)χαριάζω) = μῆνύω τινὲ χαρμόσυνόν τι. Ἐν Anth. neugr. Vlsl. Kind εὔρηται καὶ ἡ λέξις σχαρήκιν (γράφε σχαρίκιν) (σ. 8, στ. 68)· σκόρδον (σκόρ(ο)δον), τοῦτό τε καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα καὶ παράγωγα εὔρηται καὶ παρὰ μεταγενεστέροις· σκόρδον (Κράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ, 6,82. Γεωπ. 12,30.) ἐσχορδισμένος (Ἐτυμ. Μ. σ. 384, 51) σκόρδιον (Διοσκ. 3,125,

σκορδοειδής (Διοσκορ.) σκορδόπρασον (Διοσκ.) σκορδοφαγία κτλ. Ἐκ τῶν ἀρχαίων παρατιθέμεθα τάδε τὰ παραδείγματα· θύρδα (θύραζε) γλακτοφάγος (γαλακτοφάγος), μαλκός (ἀντὶ μαλθακός (ἀντὶ μαλακός Ἡσυχ.), θράσσω (ταράσσω), κεβλή (κεφαλή, (Καλλιμ.), πάλμη (παλάμη, Ἡσυχ. Λατ. palma), πλοχμός (πλόκαμος)· ἰδὲ Kühn Gr. § 43 καὶ 45. Ἀλλὰ τερατώδης ἐστὶ παρ' ἡμῖν ἢ τῶν καταλήξεων ἐν τοῖς ὀνόμασι συγχοπή τε καὶ ἀποκοπή· οἶον ἀνθρώπος, γεν. ἀνθρώπ', πλ. ὄνομ. ἀθρώπ', αἰτ. ἀθρώπς, ἐν τοῖς ὑποκοριστικοῖς παιδὶν (παιδί(ο)ν, ὡτὶν χαρτὶν κτλ., ἐν οἷς ἢ δημώδης μετὰ τοῦ ο καὶ τὸ ν ἀποβάλλει, παιδί, χαρτὶ λέγουσα· ἢ ἀποβολὴ τοῦ ο ἐν τοῖς εἰς ἰον ὀνόμασιν ἀπαντᾷ καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐν ἑταιρῶν ὀνόμασιν, οἶον, Ἀχέσιον (Ἀχέσιον, ἐπιγρ. 511), Ἐλευθέριον (Ἐλευθέριον, ἐπιγρ. 704), Καλλίστιον (Καλλίστιον, ἐπιγρ. 1898. Φιλημάτιον), ἐπιγρ. 506 ἐν Rœckh Gr. Inscript.)· ἐν δὲ τοῖς εἰς ἰον προπαροξυτόνοις παρ' ἡμῖν ἄρδην ἢ ὑποκοριστικὴ κατάληξις ἐξηφάνισται· ὀμμάτ' (ὀμμάτιον,) ὀψάρ' (ὀψάριον) κτλ. ἀλλ' ἐν Τριπόλει καὶ Κερασοῦντι λήγει καὶ ταῦτα εἰς ἰν. ὀμμάτιον, ὀψάριον κτλ.

ι.) Ἀφαίρεσις φωνηέντων ἀπλῶν ἢ μετὰ συμφώνων συνημμένων.
 Ξύγαλον (ὀξύγαλα), ρεύκουμαι (ἐρεύγομαι), ξυμυτός (ὀξύμυτος) = ἀλαζών· ῥωτῶ = ἐρωτῶ, ἔπε (εἰπέ), σπαλίζω (ἀσφαλίζω; = κλείω· ἰδὲ ἀ.) 4. ἔνυχ' = ἔνυξ· ἐν τῇ δημ. νύχι. ξερῶ (ἐξερῶ), ἐν τῇ δημ. ξερνῶ. στοῦδ' (ὀστεοίδιον, ὀστουίδιον, (ὀ)στοῦδ(ιον)) = ὀστοῦν, ἐν τῇ δημ. κόκκαλον ψάρι ἐν τῇ δημῶδει (ὀψάριον), παρ' ἡμῖν ὀψάρ' = ἰχθύς· στρεῖδι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀστρεῖδ', (ὀστρεῖδ(ιον)) = ὀστρεον· μάτι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀμμάτ' (ὀμμάτ(ιον)), = ὀφθαλμός· φρύδι ἐν τῇ δημῶδει, παρ' ἡμῖν ὀφρύδ' (ὀφρύδ(ιον)) = ὀφρύς. Krüg. Sprl. 2 Th. IH. § 8. Σπλαχνικός (ἰδὲ καὶ ἰγ'.) ἀντὶ εὐσπλαχνικός· σπλαχνίσκουμαι ἀντὶ εὐσπλαχνίζομαι· καὶ ἐν τῇ νέᾳ Διαθήκῃ (Ματ. θ. 50, 34) σπλαγχνίζεσθαι ἀντὶ εὐσπλαχνίζεσθαι· θυμοῦμαι ἐν τῇ δημ. θυμᾶμαι ἀντὶ ἐνθυμοῦμαι = μέμνημαι. οὕτως εὔρηται καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ (Παραλ. 1, 28, 9) θύμημα ἀντὶ ἐνθύμημα = ἔννοια.

ιά.) Δίγαμμα ὡς β, ἢ γ, ἢ βγ.

Βρακίν, καὶ παρὰ Λεσβίοις βράκα, ⁽¹⁾ περὶ οὗ ὁ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Β, 252 τάδε σημειοῦται· «οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ Ῥωμαῖοι μὲν βράκαν φασίν, ἕτεροι δ' ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι.» Τὸ ἡμέτερον βρακίν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ δημῳδαίᾳ εἴθισται (βρακὶ καὶ βράκα οὐδεμία) ἀμφιβολία ὅτι ἐκ τοῦ Λατινικοῦ bra(c)cae παρέμεινεν· ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ Διοδώρῳ 5,30 ὁ τύπος βράκαι.—Ἀβούτς ἐν τοῖς χωρίοις ἐκ τοῦ ἄφούτ(ω)ς· ἰδὲ ἀ.) 4 καὶ θ'.) 2.—Οὔγια ⁽²⁾ (οἶα, ὄα καὶ ὦα=Saum). οὔβα (ὄη, οἶη, οὔα καὶ οὔον=Sprerberbaum). ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Δουκαγγίῳ, οὔβα (οὐδέτερον πληθ. Κορ. Ἀτ. τ. 5. σ. 269), ὅπερ κακῶς ἐρμηνεύει ἕνα ἀντὶ sorbus· ἐσήμαινε προσέτι καὶ τὴν σταφυλὴν, ἐξ οὗ καὶ τὸ Λατινικὸν ἕνα· ἐν τῇ δημῳδαίᾳ λέγεται σουρβιᾷ ἐκ τοῦ λατινικοῦ sorbus.—ὠβγόν, ἐν τῇ δημῳδαίᾳ ἀβγόν, ἐν τοῖς χωρίοις ὠβόν. παρ' Ἀργείοις ὠβεον, λατινικὸν ovum. Βοιάκιν ἐν Τριπόλει, ξύλον, ὦ τὸ πηδάλιον ἐπιστρέφουσι. «Λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς οἰάκια ξυλήφια τινά, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον» (Εὐστ. εἰς Ὀδύσσ. Ε'. σ. 1533). Ἐν Κύπρῳ λέγεται βοῦνα ἀντὶ γοῦνα. ἀβοράζω ἀντὶ ἀγοράζω (Κύπρ. Σακελλ. λζ'), ἐν οἷς οὐδ' ἔχνος ὑπάρχει F, ἀλλὰ τὸ γ ἐτράπη εἰς β. ἡ λέξις γοῦνα (σιούρα) ἀπαντᾷ παρὰ Πορφυρογεννήτῳ, Ἐτυμολόγῳ, σχολιαστῇ Λυκόφρονος καὶ Μοσχοπούλῳ (Λεξ. ν. Σκαρκ. ἐν λ. γοῦνα) Περὶ F ἰδὲ Kühn, Gr. σ. 74 καὶ ἐξ.

ιβ'.) Συμφώνων ἐναλλαγή.

1. γ εἰς β, στέβος (στέγος). στεβάζω (στεγάζω)· τοιαῦτα καὶ

(1) Καὶ ἐν Ἀλαγονίᾳ βράκα λέγεται· ὡς ἐν τῷ ᾄσματι «Γύρις ἀνέμη γύρισε βράκα».

(2) Καὶ ἐν Ἀλαγονίᾳ οὔγια (ὦα)· ὡς ἐν τῇ παροιμίᾳ «Τήρα οὔγια, πάρε πανί, τήρα μάνα, πάρε παιδί». σημ. I. Γ. Θ.

τὰ ἐν ιά.) μνημονευθέντα Κύπρια βούνα, ἀβοράζω. Τοιοῦτον καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ βλήχων ('Αττικῶς), γλάχων, γλαχὺ (Βοιωτικῶς καὶ Δωρικῶς), γληχὼν ('Ιωνικῶς). ἔτι βλέφαρον, γλέφαρον Δωρικῶς. ἔπιθε Curt. Grundz. σ. 481). Ὅμοίως Βοιωτικῶς βανὰ = γυνή.

2. δ εἰς γ. δίγω (δίδω) = δίδωμι, ἐν τῇ δημῳδαί δίδω καὶ δίνω. Παρ' ἀρχαίοις τῆς τροπῆς ταύτης οὐχ εὔρον παραδείγματα, ἀλλὰ τῆς τοῦ γ εἰς δ. δνόφος (γνόφος), ἀδνόν Κρητικ. (ἀγνόν), διαφοῦρα λακωνικῶς (γέφυρα). (ιδε Curt. Grundz. σ. 535 καὶ 492). τοιοῦτο καὶ τὸ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος δλυκὸ (γλυκὸ) = γλυκὺ καὶ τὸ ἐν Κρήτῃ δροικῆξῃ ἀντὶ γροικῆξῃ (ἄσμ. Κρητ. σ. 58. στ. 1).

3. θ εἰς φ. φαλαμίδ' (θαλάμη), ἢ ἐν τοῖς κιβωτίοις ἀνωθεν μικρὰ θήκη· φλιβερός καὶ θλιβερός, γναφίν (γνάθος). οὕτω καὶ τὰ Αἰολικὰ φήρ (θήρ), λατιν. fera· φοίνας ('Αλκμ. 6) = θοίνας. φλᾶν, φλίβειν (θλᾶν, θλίβειν). ἐν Ἑπειρωτικῇ ἐπιγραφῇ φεός καὶ φύειν ἀντὶ θεός καὶ θύειν· «τίνι καὶ φεῶν ἢ ἡρώων εὐχόμενοι καὶ φύοντες ἀμεινον πράσσοιεν». (Curt. Grundz. σ. 484 καὶ ἐξῆς). ἰδὲ καὶ Kuhn Gr. § 28 A. καὶ λεξ. Passow ἐν λ. φλᾶν. Ἐν τῇ δημῳδαί Φήβα ἀντὶ Θῆβαι, δ ἡμαρτημένως γράφει δ Curtius Grundz. σ. 485) Fibae ἀντὶ Fiva (Φήβα).

4. κ. εἰς γ. Τῆς προθέσεως ἐκ τὸ κ. τρέπεται εἰς γ πρὸ τοῦ β, δ καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐγδύζω (ἐκδύω), ἐν τῇ δημ. γδύνω· ἐγβάλλω ἐν τοῖς χωρίοις (καὶ ἐν ἐπιγραφῇ Ἰωνικῇ «ἦν δέ τις ἐγβάλλη τῶν δούλων τὴν κόπρον» C. St. 5, σ. 267, στ. 4 ἐν Τραπεζοῦντι μεταθέσει ἐβγάλω, ἐν τῇ δημῳδαί βγάλω (ἐκβάλ-λω). ἐγβαίνω (χωρ.) ἐβγαίνω (Τραπεζ.) βγαίνω (δημ.) = ἐκβαίνω· ἐγδέρω, ἐν τῇ δημ. γδέρνω = ἐκδέρω· ἐγλυτόνω ἐν τῇ δημ. γλυτόνω = ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω καὶ μέσον = ἀπαλλάττομαι, ἰδὲ ιγ'.) Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀρχαῖα ἐγ Διονυσίων, ἐγ Μεγάρων, ἐγ λιμένος (Kuhn. Gr. § 14. σ. 55). ἐγῆληθίωντι = ἐξειληθῶσι (Curt. Grundz. σ. 550). ἔτι ἐγδοσις, ἐγλείπειν, ἐγδιδάξασθαι, ἐγ Βακ-

χιδῶν (Kühn. Gr. § 60, ά.) 1 Anm. 1). Οὕτω καὶ γνάμπτω ἀντι κνάμπτω (ιδ. Passow λεξ. ἐν λ. κνάμπτω καὶ Curt. Grundz. σ. 536) γράστις (ἐξ οὗ καὶ τὸ δημῶδες γρασίδι, Γερμ. Gras) ἀντι κράστις, Ἀγβάτανα ἀντι Ἐκβάτανα. Προστίθεμεν τούτοις καὶ τὰ Ἀλεξανδρεωτικά ἐγ βασιλέως, ἐγλελειμμένα, γναφεύς, παρεπιδειγνύς κτλ. (ιδε Sturz de dial. Maced. σ. 125). Καὶ παρὰ Βυζαντιακοῖς ἐν τῇ **ΙΒ'** ἑκατονταετηρίδι εὑρηται τῆς τοιαύτης τροπῆς παραδείγματα οὕτω παρὰ Σαχλήκη (Carm. graec. Wagn. σ. 82 στ. 96) «ἐγδέχεται» (στ. 120) «ἐγδέχονται» (αὐτ. σ. 92 στ. 393) «γδικαιωθῶ» (στ. 646) ἀνέγλυταις».

5. **κ** εἰς **χ**. Τῆς προθέσεως ἐκ τὸ **κ** ἐν ταῖς συνθέσεσι πρὸ τοῦ **π** τρέπεται εἰς **χ** ἀχπάνω (ἐκ—σπάω) ἐκριζῶ, ἀχπαράγουμαι (ἐκπαράγουμαι ἐκπαράγομαι) = ἐκπλήττομαι· τοιοῦτον φαίνεται καὶ τὸ ἀχταλεύω = σκάπτω, οὗ ἀγνωστος ἐμοί ἢ πρώτη μορφή· παρ' ἀρχαίοις πενιχρὰ εὑρηται τῆς τοιαύτης τροπῆς παραδείγματα· ἀτρεκῆς (ἀτρεχῆς), πανδόκος, ξενοδοκεῖν (πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον), δωροδόκος, προσδοκάω. Παρ' ἡμῖν οὐκ ἔστιν ἀνεκτὴ ἢ δύο ψιλῶν σύμπτωσις, ὅποτε τὸ πρῶτον ὀφείλει δασύνεσθαι· χτυπῶ, φτύζω, ἐχτησκοῦμαι, φτύρκομαι, ἀφκά' (κτυπῶ, πτύω, κτῶμαι, πτάρνυμαι, ἀπὸ κάτω)· τοῦτο καὶ ἐν τῇ δημῶδει· χτυπῶ, φτυῶ (πτύω), φτερό, χτένι κτλ. ἐν δὲ τῇ συμπτώσει δύο δασέων ψιλοῦται τὸ δεῦτερον· ὀχτῆς (ἐχθῆς), ἐφτάνω (φθάνω), φτεῖρα (φθείρ), ὀχτεζνός (χθεσινός).

6. **χ** καὶ **φ** εἰς **κ** καὶ **π**. 'κί (οὐχί) καὶ παρ' Ἰωσιν οὐκί· σκίζω (σχίζω), ἐξ οὗ σκιστόν (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον), μοῦσκος ἐκ τοῦ μόσχος = εὐωδία· ἄσκειμος (ἄσχημος) = δυσειδής, σκάνω (σχάζω), σκάσμαν (σχάσμα), σκοινέν (σχοινίον), σπάζω (σφάζω), μουσκάρ' (μοσχάριον) σπεντάμ' (σφένδαμνος), σπίχκομαι, σπίγγω (σφίγγομαι, σφίγγω), σπουγγίζω ἐν τῇ δημ. σφογγίζω· σποντύλ' (τὸ) παρ' ἀρχαίοις σπονδύλιον· (ιδε 10). Παρατιθέμεθα καὶ τινὰ παρὰ Κρησὶ καυκοῦμαι (καυχῶμαι), μόσκος (μόσχος), σκίζω (σχίζω), σκολειό (σχολεῖον), παρ' ἡμῖν σχολεῖον, ἄσκημος (ἄσχημος ἐν τῇ δημ.) (ιδε ἄσμ. Κρητ. σ. 386.χ.) Παρ' ἀρχαίοις

σκινδαλμός και σχινδαλμός· βρυχηθμός και βρυκηθμός, σκελίσ
 σκελίς· πανδοχείον, πανδοχείον· σκέραφος, σκέραφος· σπόγγος,
 σπόγγος· σπονδύλη, σφονδύλη· σφυρίς, σφυρίς· κύτρα, χύ-
 τρα· κιτών (Σύφρ. 62), χιτών, Ἴωνικῶς κιθών, ἔνθα μετάθεσις
 τῆς δασύτητος γέγονε, καθ' ἃ και ἐν τισιν ἡμετέροις, πανθὴν
 (ἐν χωρίοις) = φάτνη φάτνη... ἦν ἀντιστοιχία ἰδιωτικῆ πά-
 θνην καλεῖ» (Εὐστ. εἰς Ὀδ. Ο, σ. 1784). ἀχάντ' = ἀκανθα· (καί
 ὁ Εὐστάθιος «τὰ γούν ἀκάνθια ἀχάντια τινές φασιν ἑώων ἀν-
 δρῶν» φησὶν ἐν Ἰλ. . . σ. 458, 32 ἐν δὲ σ. 746, 17 ἔστι δὲ μέ-
 χρι και νῦν ἀκοῦσαι πολλοὺς τῶν ἀγροίκων οὕτω και τὰ ἀκάν-
 θια ἀχάντια λέγοντας.), ἐν τῇ δημ. ἀγκάθι. βαθρακός ἐν τῇ
 δημῶδει (βάτραχος), παρ' ἡμῖν βροθάκα ἰδὲ κδ'.) 2) β'. Παρα-
 τίθεμαι και τὰ τοῦ Κορίνθ. Γρηγορίου σ. 414) «Τρέπουσι δὲ
 και τὰ δασέα εἰς ψιλὰ και τὰ ψιλὰ εἰς δασέα, οἷον χιτών κιθών,
 ἀκάνθιον ἀχάντιον, και βάτραχος βάθρακος»· και σχόλια εἰς
 Ὀμήρ. Ἰλ. σ. 131 β 35 «παρ' Ἡροδότῳ βαθρακος ὁ βάτρα-
 χος και μονύχυτρον μονόκυθρον»· ἀλλ' ἐν τοῖς δυσὶ τοῦ Ἡρο-
 δότου χωρίοις 4,131 και 132 φέρεται ἡ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκ-
 δοτῶν διόρθωσις βάτραχος· ὁμοιον και τὸ δημῶδες χύστρον
 (κύσθος).

7. π εἰς φ· φτύρκειμαι (ἐκ τοῦ πτύρομαι) = πτάρνυμαι·
 φτερνίσκειμαι (ἐκ τοῦ πτερνίζομαι) = πτύρομαι ἐπὶ ἵππων· φτου-
 λίζω (ἐν τοῦ πτίλον;) = τίλλω· ἀφκά' (ἰδὲ Θ'.) 1) φτύζω (πτύω),
 ἐφτωχός (πτωχός), κόλφος (κόλπος), λεφτοκάρ (λεπτοκάρυον)
 = Ποντικὸν κάρυον (ἰδὲ και 5)· ἐν τῇ δημῶδει τρέπεται και τὸ θ
 εἰς φ ἐν τῇ λέξ. φλησκοῦνι· ἰδὲ και 10.

8. δ εἰς τ. χοντρός (χονδρός), ἄντρας, σποντύλ' (σφόνδυλος),
 σπεντάμ' (σφένδαμνος), και τὰνάπαλιν ἀδράχτ' (ἄτρακτος).

9. β εἰς π. γαμπρός, κολουμπῶ. Εὐρηναί μὲν και παρ' ἀρ-
 χαίοις τοιαῦταί τινες τῶν ἀφώνων τροπαί, οἷον παύλιμος
 (Πλουτ. συμπ. 6, 8,1) Βοιωτικῶς ἀντὶ βούλιμος, και Κρητικῶς
 ἀβλοπὲς ἀντὶ ἀβλαβὲς και ἐφιορκέω ἀντὶ ἐπιορκέω και Φίττακος
 ἀντὶ Πιττακός και πανός ἀντὶ φανός· ἀλλὰ ταῦτ' οὐδὲν κοινόν

ἔχει τοῖς ἡμετέροις. οὐδὲ τὸ μίσκος (μίσχος), λίσκος (λίσφος), σφυράς (σφυράς).

10. θ εἰς τ. ἐλεύτερος (ἐλεύθερος), βουτῶ βυθῶ Νικ. Θηρ. 506) = δύομαι, λέγουμεστιν (λεγόμεσθα, λεγόμεθεν) λέγεστιν (λέγεσθε). Ἐν τῇ δημῳδαί ἐγράφτηκα, γραφόμεστε κτλ. ἰδὲ Mullach gr. d. gr. Vls. σ. 232 Aimm 3. καὶ I. N. Οἰκονομίδου Λοκρ. ἐπιγρ. σ. 18. καὶ Ἄσμ. Κρητ. σ. 124. στ. 45. Ἐκ τῶν ἀρχαίων παρατιθέμεθα ταῦτα, μαστός (μασθός), κίστος (κίσθος), κίσταρος (κίσθαρος), κολοκύντη (κολοκύνθη), πάθνη (φάτνη), φάλαντος (φάλανθος), τίριος (Κρητικὸν Ἡσύχιος) ἀντὶ θέρεως αὐτίς (αὐθίς). ἰδὲ Kühn. Gr. § 63,2.

11. τ εἰς θ. σέθα (σῆς σητός), καθώτερος (κατώτερος). Κρητικὸν τὸ σωθικά = ἔσωτικά. Kühn. Gr. § 31. 6'.

12. ρ εἰς λ καὶ τάνάπαλιν· κλιβέν' ἐν Τριπόλει (κρίβανος καὶ κλίβανος ἰδὲ Sturz. d. dial. Mac. σ. 176)· ἔρκος (ἔλκος) = πύον· ἔρθα (ἤλθον), τρουγιουλίζω (ἐν τῇ δημ. τριγυρίζω) = περιστρέφω καὶ περιστρέφομαι. Τοιαῦτα καὶ τὰ δημῳδα ἄδερφός, ἀρμυρός, κόρφος, (κόλπος), ἀλέτρι (ἄροτρον), ἀχλάδι (ἀχράς), μάλαθρον (μάραθρον), πλώρη (πρῶρα). Καὶ παρὰ Δωριεῦσι κλίβανος· κρᾶρος (κλήρος), ναύκραρος (ναύκληρος), λάκη (Κρητικὸν) = ῥάκη, ἐξ οὗ τὸ λακίς, λακίζω. Ἰδὲ Kühn. Gr. § 29, B. α).

Οὕτω καὶ παρὰ Λατίνοις αἱ καταλήξεις aris καὶ alis· navalis, hiemalis· vulgaris, popularis· ἰδὲ Lob. path. pr. 1. 135.

13. ν εἰς σ. ἔρθαμες, ἔφαγαμες, ἐχόρεψαμες ἐν Τριπόλει κατὰ τὰ Δωρικά φέρομες, καλέομες, πεπόνθαμες κτλ, ἰδὲ Ahrens dor. 291 καὶ Curt. d. Verbum σ. 64.

ιγ'. Μετάθεσις ἢ ὑπέρθεσις καὶ ἐκθλιψις ἢ ἐξαίρεσις συμφώνων.

Ποράδιν (ποδάριν) ἐν Τριπόλει, βαλέριν (βαρέλι) ἐν Τριπόλει = barile, πυτίνη ἢ βυτίνη ἴσως παρ' ἀρχαίοις· ῥδανιν (ἐν Τριπόλει), δρανιν (ἐν Τραπεζοῦντι) τὸ ἔσωθεν τῆς στέγης· καρτάτιν (ἐν Τριπόλει), κατάρτι = ἰστός· ἄρθεπος (ἄνθρωπος) ἐν Ἀργυροπόλει· δερπάν' (δρεπάνη, δρεπανον, τὸ ὑποκορ. δρεπάνιον

παρ' Ἀθην. 4. σ. 155, E), ἀγρονόετος ἀντὶ ἀργονόητος=βραδύνους, κολογχύθ' (κολοκύνθη, τὸ ὑποκορ. κολοκύντιον Φρύνιχ. κωμ. παρ' Ἀθην. 2, σ. 59 c.), πιρνός, πιρνά (ἀντὶ πρινός, πρινά ἐκ τοῦ πρῶινός, πρῶινά, ἰδ. θ'.) 2), ἐν τοῖς χωρίοις πουρνός, πουρνά, βζίνω (σβέννυμι), ἐβγαίνω (ἐγβαίνω), ἐβγάλλω (ἐγβάλλω ἰδὲ ἰβ'.) 4). γρωνίζω ἐν τοῖς χωρίοις ἀντὶ γνωρίζω· φουρνός (φρύνος), ἐργῶ ἀντὶ ρεγῶ (ρίγῶ) ἰδὲ δ'.), ἀδρεύω καὶ ἀρδεύω· σκεπιδ' ἀντὶ σφεκιδ' (σφήξ' τὸ ὑποκορ. σφηκίς ἐν M. Ἐτυμ. σ. 738,38) ἰδὲ ἰβ'.) 7. ἀγραστέρ' καὶ ἀργαστέρ' (ἰδ. β'.) 2), κοστέλ' στέλεχος (ἰδ. β'.) 3), παθνὶν ἀντὶ πανθὶν (ἰδ. ἰβ'.) 6). φοῦχτα, ἐν τῇ δημῶδει κατὰ μετὰθεσιν χοῦφτα (ἐκ τοῦ πύξ, ὅπως λάχτα ἐκ τοῦ λάξ, ἐν τῇ δημ. κλωτσιά=λάκτισμα)=τὸ τῆς χειρὸς δράγμα· ἀβκολία (ἐν Κύπρῳ ἐκ τοῦ ἐκβολάς. Καὶ παρ' ἀρχαίοις μεταθέσεων οὐκ ὀλίγα εὑρηται παραδείγματα, οἷον θωρεῖν—θρώσκειν, θανεῖν—θνήσκειν, βαλεῖν—βεβληκένοι, ταμεῖν—τμηθῆναι, καλεῖν—κληθῆναι, κράτος—κράτιστος, βραδύς—βράδιστος, ἀτραπός—ἀταρπός, θάρσος—θράσος, δέρκομαι—ἔδρακον, Πυκνός ἀντὶ Πνυκός (Πνύξ), δαρθάνω—ἔδραθον, πάρθω—ἔπραθον, τέταρτος—τέτρατος, δρατός—δαρτός (δέρω), καρδία—κραδίη· ἰδὲ Krüg. Spl. 2 Th. IH. § 6. Kühn. Gr. § 70,2 καὶ 3.— ἐρδω καὶ ῥέζω· μίσγω ἐν τῇ δημ. καὶ παρ' ἡμῖν σμίγω· καὶ παρ' Αἰολεῦσι σκίφος ἀντὶ ξίφος (M. Ἐτυμ. σ. 718,11) καὶ σπέλιον, ἀντὶ ψέλιον (Ahrens d. dial. I, σ. 47 καὶ II, σ. 99 καὶ Beck. an. σ. 815,34)· ἀσπίνθιον—ἀψίνθιον, λατ. scabo (ξέω), viscus ἢ viscum (ἰξός) (Lob. ῥήμ. σ. 32), κρίκος—κίρκος, λατ. circus (Γρηγ. Κορίνθ. d. dial. σ. 360), κόρταφος (Etym. Gud.) ἀντὶ κρόταφος· κορτήσασα ἀντὶ κροτήσασα «γραῦς ἀνακορτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἔγειρεν» (Meineke com. fr. III, 188), ἀταρπιτός ἀντὶ ἀτραπιτός, δαρχμῆ ('Ἡσύχ.) ἀντὶ δραχμῆ· πρᾶσον· λατιν. porrum· βόρμος ('Ἡσύχ.) ἀντὶ βρόμος· ἐφάρξαντο ('Ἡσύχ.) ἀντὶ ἐφράξαντο· πάλνη ('Ἡσύχ.) ἀντὶ πλάνη, φλέγος λατ. fulgur, ὀφιόσπρατος (M. Ἐτυμ., 287,10) ἀντὶ ὀφιόσπαρτος, τρέμινθος (Νικ. θηρ. 844) ἀντὶ τέρμινθος (τερέβινθος), κρύμα ('Ἡσύχ.) ἀντὶ

κύρμα (κύρημα), κρίνω λατ. *cerno*, σπέργυς Δωρικῶς (Μ. Ἐτυμ. 723,17) ἀντὶ πρέσγυς (πρέσβυς), νάθραξ (Ἡσύχ. ἀντὶ νάρθηξ· ἰδὲ περὶ μεταθέσεως ἐν C. St. 5, σ. 118 καὶ ἐξῆς τὴν ἀξίαν πολλοῦ λόγου τοῦ Just Siegismund πραγματείαν «*Quaestionum de metathesi graeca capita duo*», παραδείγματα ἐξαιρέσεως· μαυθάνω, ἐν τῇ δημ. μαθαίνω (οὐκ ἂν εἶποι τις πάντως τουτὶ Ἀττικώτατον εἶναι κατὰ τὸ θλισθάνω), κρεμίζω (κρημνίζω), κρεμὸς (κρημνός), ἄρθωπος (ἄνθρωπος), ἰδ. ζ'.) 1, καὶ οἱ Λάκωνες νῦν ἄθρῳποι (ἄνθρωποι) λέγουσι· (Mullach Gr. d. gr. Vls. σι 96,) οἱ δὲ Κύπριοι ἄδρωπος καὶ ἄγρωπος καὶ ἄχρωπος καὶ ἄθρωπος (Κυπρ. Σακελλ. σ. 226 ἐν λ. ἄγρωπος)· ἄσπλαχνος (ἄσπλαγχνος)· τοῦτο εὔρηται καὶ ἐν ταῖς διδαχαῖς τοῦ Μαξίμου Μαργουνίου (16 ἑκατοντ. 1530) «ἔτζη ἄσπλαχνα καὶ ἀπάνθρωπα» (Νεοελλ. φιολογ. παράρτ. Κ. Σάθα, ἐν Ἀθῆν. 1870 σ. 45). ἔσπλαχνος (εὐσπλαγχνος), σπλαχνικός (εὐσπλαγχνικός), ἐν Κύπρῳ λέγεται σπλαγνικός (Κυπρ. Σακελλ. σ. 389), γαστρόνω, ἐν τῇ δημ. γγαστρόνω ἀντὶ ἐγγαστρόνω—ἐγκύμονα ποιῶ· ἐλέπω (βλέπω) ἰδ. ή.) ἐν τῇ δημ. γλέπω· φοοῦμαι (φοβοῦμαι). Παρατιθέμεθα καὶ τὰ Κύπρια ἀνάολος (ἀνάβολος), φοοῦμαι (φοβοῦμαι), βλάος (βλάβος), κιοῦριν (κιβοῦριν), λαωμένος (λαβωμένος)· τὸ Τήνιον πρόετον (πρόβατον), οὔδι (βοῦδι), βούδ' παρ' ἡμῖν βοῦς) Κυπρ. Σακελλ. λή. Προστίθεμεν καὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας παραδείγματα τινὰ· μόλιβος ἢ μόλυβος (μεταγενέστερον) ἀντὶ μόλυβδος, παρ' ἡμῖν μολύβ'. κρόμμυον ἀντὶ κρόμμυον, παρ' ἡμῖν κρομύδ', φάρυγος ἀντὶ φάρυγγος· ὄπιθεν ἀντὶ ὄπισθεν, ποτὶ ἀντὶ προτί, ἐκτόθεν ἀντὶ ἐκτοσθεν· ἰδὲ Krüg. Spr. 2 Th. IH. § 8,4 Anm. Τί δὲ δεῖ καταλέγειν ἐνταῦθα τὰ ἀποδιοπομπητέα Ἄενικόλας (περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ Γ ἐν τοῖς τοιούτοις ἰδὲ κ') Γ) = Ἄγιος Νικόλαος, Ἄγεώρτις (Ἄγιος Γεώργιος), Ἄρμέγκον (Ἀρμενικόν), χωρέτκον (χωρίτικον) — χωρικόν, Τριπολίτκον (Τριπολίτικον) καὶ πλείσθ' ἕτερ', ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς; καὶ τούτων καὶ ἑτέρων τούτων οὐχ ὑπολειπομένων μνεῖα γενήσεται ἐν οἰκείῳ τόπῳ.